

iconografia noastră cu multă vioiciune. Vedem un loc stâncos, cu pante abrupte, iar pe Ucenici căzuți cu capetele în jos de frică – ați văzut icoana Schimbării la Față –, cu mâinile în față și cu picioarele înapoi desfăcute. Icoana prezintă o astfel de mișcare, care numai dacă ar cădea cineva în prăpastie, în haos, ar putea fi reprezentată. Și în același timp Apostolul Petru spune: *Doamne, bine este nouă să fim aici* (Matei 17, 4; Marcu 9, 5; Luca 9, 33). Așadar, atracție și respingere. Aceasta este caracteristic prezenței dumnezeiești. Așadar, israilitenii, atunci când au văzut fața lui Moise strălucind, s-au temut, s-au cutremurat și nu puteau nici să se apropie de el, nici să vorbească cu el. De aceea l-au rugat să-și pună un văl pe fața sa și așa să se apropie și să vorbească cu el. Apostolul vorbește alegoric despre vălul lui Moise. Atunci când spunem

Moisi, înțelegem Legea. Aduceți-vă aminte de parabola cu bogatul și cu săracul Lazăr. Când bogatul îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr în lume să spună despre cele din iad, Avraam îi spune: *Îi au pe Moisi și pe Proroci* (Luca 16, 29). Iar când spune „au pe Moisi”, înțelege că au Legea și nu pe scriitorul, aducătorul Legii. Astfel, când Apostolul Pavel spune că până astăzi acel văl pe care și l-a pus Moisi există pe ochii acelor, a poporului lui Israil, înțelege că ei nu-L pot descoperi pe Hristos în Scripturi. Acela era temporar. Ridicați-vă vălul de pe ochii voștri, pare să le spună, ca să vedeți Scriptura. Nu vor să-l scoată, ci au până astăzi acel văl, și când citesc Vechiul Testament, așa cum spune aici Sfântul Apostol Pavel, nu înțeleg nimic. Dau mii de tâlcuiri și explicații, în afară de una, că Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat.

Sursa: www.marturieathonita.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri:** 10 iulie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 11 iulie / 18:00 – **Vecernia**
- **Duminică:** 12 iulie / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a VI-a după Rusalii*
(*Vindecarea slăbănogului din Capernaum*)
→ *Cinstirea Sfintei Icoane „Prodromița” de la Muntele Athos;*
Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Cuv. Mihail Maleinul; Sf. Veronica

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

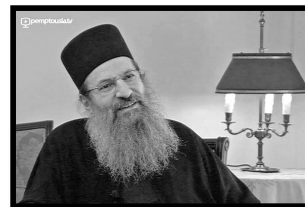
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
(Matei 10, 22)

♦ Nr. 126 / 05 iulie 2015 ♦

ARHIMANDRITUL ELISEI,
EGUMENUL MĂNĂSTIRII
SIMONOS PETRA

ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI
EMILIANOS SIMONOPETRITUL
DESPRE APROAPELE

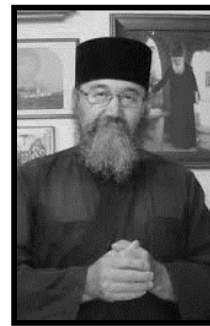
Spunea acest cuvânt ori de câte ori avea prilejul. A vorbi despre cineva fără ca acela să fie prezent este o catastrofă pentru viața duhovnicească a omului. De aceea, gheronda repeta mereu cuvântul acesta pentru ca toți să înțeleagă. De asemenea, orice l-am face și l-am spune

Lui Dumnezeu, El nu se supără pe noi. Pentru că este Dumnezeu și este puternic și iertător. „Nu vroia să spună ceea ce a spus”, zice Dumnezeu despre noi. Este de ajuns să avem un gând de părere de rău că Dumnezeu ne-a și iertat. Dar omul nu este așa. Omul este slab, iar gheronda cunoștea foarte bine slăbiciunile sufletului omenesc. Cunoștea adâncul sufletului omenesc și toate legăturile care se formează între oameni și cum se formează aceste legături și, de asemenea, cum trebuie întreținute ele. Știa foarte bine cât de fragil este omul. Zicea: *L-ai rănit cu o vorbă pe fratele tău? Ei bine, află că l-ai rănit pentru tot restul vieții lui.* Vedem și noi că, atunci când se întâmplă ca cineva să ne facă sau să ne spună ceva rău, nu putem trece ușor peste faptele sau peste vorbele aceluia. Îmbătrânești și tot nu uiți. Trebuie să se întâmple alte evenimente pentru ca, într-un final să

treci peste asta. Vedem, iată, cum poate fi influențată viața noastră duhovnicească de relațiile cu semenii. Spunea gheronda: Cum poți avea o viață duhovnicească aleasă în familia ta dacă nu ai o relație cumsecade cu cei din familia ta? Poate unul ca acesta să aibă o relație cu Dumnezeu dacă nu poate să aibă o relație cu semenii săi? Nu poate. Este ca și cum vrei să ajungi într-un loc anume dar tu nu poți să mergi. Dacă nu mergi, cum vei ajunge acolo? Te vei clătina și te vei strădui degeaba. Nimic nu vei reuși. Dacă nu ai liniște și ești tulburat nu poți să faci nici măcar un pas în viața duhovnicească. Observând această fragilitate și vulnerabilitate a sufletului omenesc, precum și fărâmițarea firii omenești, gheronda sfătuia să avem grijă ce vom spune semenilor noștri pentru ca vorbele noastre să nu-i rănească. S-a întâmplat ca, odată, să am o discuție cu cineva iar gheronda a auzit discuția noastră. M-a tras deoparte și m-a întrebat de ce am spus acele vorbe. Eu i-am răspuns că nu am vrut să îl jignesc în nici un fel pe acela. *Nu are importanță, mi-a spus gheronda. Nu contează ce ai spus tu, contează ce a înțeles acela.* Deci, în relația mea cu celălalt, celălalt are întâietate, nu eu. În teorie, acest lucru poate părea simplu, dar, în viața de zi cu zi este foarte greu. De aceea, atunci când venea un monah nou la mănăstire, ceea ce îl preocupa pe gheronda – și ne preocupă și pe noi, acum – era dacă acela se putea acomoda cu cei din jurul său. Nu îl interesa dacă acela era, să zicem, sânguinos, prezent la toate slujbele, dacă avea viață duhovnicească înaltă etc. Nimic din toate acestea. El vroia să vadă dacă acela se acomodează cum trebuie, dacă se înțelege cu ceilalți,

dacă iubește locul în care a venit. *„Poți tu să viețuiești cu frații aceștia? Azi, unul este vesel, altul este trist. Mâine se întâmplă să fie invers. Poți să stai în preajma lor și să le ascuți problemele, frământările? Acestea sunt lucrurile care te vor determina să iei hotărârea de a rămâne sau a pleca.* Despre asta este vorba. De aceea, gheronda avea măsura aceasta a relației cu celălalt, a relației dintre monahi în cadrul obștii. Această atitudine are, de altfel, și un fundament teologic cât se poate de solid pentru că, în chipul celuiilalt noi îl vedem pe Hristos. Dacă, de exemplu, un bărbat își iubește soția, el îl iubește, de fapt, pe Dumnezeu. Atunci când eu îl ajut pe celălalt, fac o lucrare dumnezeiască pentru că ajutorul meu îl bucură pe celălalt. Asta înseamnă că gândurile mele, pacea mea, fericirea mea, mântuirea mea depind, în permanență, de celălalt. Această persoană poate fi gheronda, sau soția, sau copiii, sau fratele, asta nu are importanță. Important este că poarta către Cer nu se poate deschide decât prin intermediul celuiilalt. Fiindcă „celălalt” este cel care pune în valoare harismele tale. Iubești? Cum iubești, pe cine iubești? Pe tine însuși? Asta nu are nici o valoare, este chiar vătămător. Te bucuri? Cum te bucuri, singur? Te bucuri împreună cu celălalt. Așadar, harismele tale se vor vâdi în prezența celuiilalt. Trebuie să amintim aici cuvântul Sfântul Ioan Hrisostom care spune că cei săraci sunt, de fapt, binefăcătorii noștri, cei care ne îmbogățesc spiritual pe noi. Așadar, spunem și noi că celălalt este binefăcătorul nostru pentru că, fără el, nu putem progresa duhovnicește.

Sursa: www.pemptousia.ro

IEROMONAH ATHANASIE MITILINEOS

DESPRE NESIMȚIREA DUHOVNICEASCĂ

- CONTINUARE -

Nesimțirea duhovnicească a lui Israil

De această boală duhovnicească Israil – de vreme ce cuvântul lui Dumnezeu se referă continuu la Israil – a suferit totdeauna. Din vremurile Vechiului Testament, pe toată perioada lui, până în vremurile Noului Testament și, din păcate, până astăzi.

Evangelistul Ioan menționează despre Israil, referindu-se la minunile săvârșite de Domnul: *Și, deși a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El* (Ioan 12, 37). De ce nu credeau? Pentru că nu vedeau. Ce nu vedeau? Nu vedeau cu acești ochi? Cu acești ochi vedeau, dar nu vedeau cu ochii sufletului.

Așa cum v-am spus, Israil suferă până astăzi. Și tocmai fiindcă Israil suferă până astăzi de această nesimțire duhovnicească, din pricina lui – căci el însuși s-a făcut pricina acestei

nesimțiri – suferă întreaga umanitate. Și popoarele creștine suferă din pricina lui Israil, deoarece datorită nesimțirii lui duhovnicești a întemeiat sionismul, cu care se îndreaptă împotriva popoarelor creștine.

Apostolul Pavel avea să menționeze cu durere de suflet următoarele: *Căci au orbit înțelegerile lor; căci până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, rămâne același vâl, neridicându-se, căci el se desființează prin Hristos. Ci până astăzi – și spunem nu numai până atunci, în secolul I, ci până astăzi, în secolul XX – când se citește Moise, stă un vâl pe inima lor* (II Corinteni 3, 14-15).

Ca să înțelegeți sensul cuvintelor vă voi spune o istorisire pe care se sprijină acest cuvânt al Apostolului Pavel. Atunci când Moisi a coborât a doua oară de pe Muntele Sinai fața sa a fost preaslăvită, înfățișarea sa strălucea, fără ca el să știe, așa cum a strălucit chipul lui Iisus Hristos pe Tabor. Era ca un foc pe care israeliții nu-l puteau privi, ci le pricinuia o respingere. Era lumina slavei lui Dumnezeu, este slava lui Dumnezeu, care atrage și respinge. Dumnezeu totdeauna atrage și respinge. Atrage pe cei care sunt persoane potrivite pentru atragere și respinge pe cei care sunt persoane potrivite pentru respingere. În general prezența lui Dumnezeu atrage și respinge.

Apostolul Petru și ceilalți Apostoli se tem pe Tabor și de frică cad la pământ. Această mișcare a lor este prezentată, așa putea spune nerealist, de